

EN SPRÆKKE I JORDEN

TEKST OG FOTO: ANDERS NIELSEN

Frankrig er forståeligt nok danskernes foretrukne feriemål, for alle regioner har hver deres særpræg og charme. Languedoc-Roussillon i Sydfrankrig kan invitere på sandstrande i kilometervis, spændende historiske fæstningsbyer som Carcassonne og Aigues Mortes, en smuk og moderne storby som Montpellier og en enestående naturpark, Camargue, med sine hvide heste, lyserøde flamingoer og sorte tyre. Beliggenheden ved Middelhavet ideel til alle former for vandbaserede fornøjelser, og regionen er rig på adspredelse og underholdning for ethvert behag. Prisniveauet er ikke opskruet som ved Rivieraen længere østpå, men det er heller ikke ligefrem et afstressende sted at være. Men godt gemt på kortet og uden for masseturismens fasttrampede stier findes i den nordligste del af Languedoc et lille langstrakt paradis i departementet Lozère. Naturen er smuk og fredfyldt, og alligevel tilbyder området så megen rekreativ spænding, at man ikke på noget tidspunkt behøver at kede sig. Det er et oplagt sted for opladning af nedslidte batterier, og navnet er Gorges du tarn.

SLUGTERNE VED TARN. Pak familien i bilen, sengetøjet i campingvognen og find landkortet frem. Indkreds landsbyen Sainte-Enimie et par hundrede kilometer nordvest for Montpellier, for dette er destinationen.

De sidste snoede kilometer før Sainte-Enimie er hugget ind i slugtens rødlig kalkstensvæg, og undervejs passerer man små tunneler og overhængende klippefremspring. Skrænterne tårner sig dramatisk op i flere hundrede meters højde, men floden flyder om sommeren dovent i bunden af kløften, hvor alt er frodigt og grønt. Der er flere dejlige campingpladser omkring Sainte-Enimie, men den trestjernede Camping Couderc uden for byen er et indbydende udgangspunkt. Værtinden, Elisabeth, råder over 100 skyggefulde pladser lige ned til flodbredden.

Den lille charmerende by Sainte-Enimie med de skrånende brostensbelagte gader er i sig selv en seværdighed, men aflæg besøg på det lille turistkontor, for omegnen er spækket med besøgsværdige steder, som alle egner sig til spændende familieudflugter. Alene slugterne og floden Tarn er et 85 kilometer langt panorama i virkelighedskabt postkortidyl.

Denne naturlige perlekæde har fået sit smukke særpræg gennem et tusindårigt samspil mellem floden og det store kalkstensmassiv

Gorges du Tarn i baglandet bag den nye Riviera er et oplagt sted at genoplade sine arbejdsbatterier.

Causse Méjan, og det enestående sceneri skal især nydes fra vandsiden. Enten ved at leje en kano eller ved at køre til den nærliggende landsby La Maléne, hvor mændene i byen arrangerer små bådudflugter, som er hver en franc værd.

Landsbyen Saint Chély og torneroseslottet La Caze er to betagende stoppesteder. Før Dronning Margrethe og prins Henrik blev forlovet, tilbragte de et par nætter i Château de la Caze, som idag er hotel og restaurant til familievenlige priser.

UNDERJORDISKE OPLEVELSER. En anden begivenhedsrig heldagsudflugt kan se således ud: Start fra Sainte-Enimie og kør over broen ved Restaurant des 2 Sources. Man forlader nu slugten og kommer op på højsletten Causse Méjean, som flader ud i tusind meters højde. På toppen af det store kalkstensmassiv er naturen nærmest en helt anden verden, og den minder mest af alt om en vestjysk lynghede. Det forblæste landskab med den sparsomme vegetation udnyttes om sommeren bedst muligt til afgræsning af køer og får, ligesom der høstes hø til vinterfoder på de spede gårde. Klimaet heroppe er om vinteren koldt og barsk, når snestorme kommer fløjtende i femten graders frost, men her er absolut dejligt på en solmættet sommerdag. Følg den asfalterede vej til Aven Armand, som er en drypstenshule af ganske særlig karat.

Denne består ikke, som de fleste andre, af flere forskellige grotter, men er derimod en kæmpemæssig underjordisk katedral. Man bør fra starten iføre sig en varm trøje, for der er kun 10 grader i grotten, som man ankommer til med en underjordisk skinnebus. Fra endestationen stiger man ud på en lille balkon, hvorfra der er en åndeløst imponerende udsigt over en oplyst skov af mere end firehundrede, meterhøje stalagmitter. Et stisystem fører rundt i denne eventyrsfære, hvor også verdens højeste stalagmit på 30 meter er at finde. En sta-

lagmit vokser gennemsnitlig en centimeter per hundrede år, så dette er altså et naturfænomen af ældre dato. Loftet i grotten består af fyrre meter tyk kalksten, så når det regner på jordoverfladen, varer det 2-3 dage, inden det begynder at dryppe fra loftet nede i hulen.

GRIBBE I ØJENHØJDE. Efter tilbagekomsten til jordoverfladen køres der nu tre kilometer tilbage mod St-Enimie. I La Parade drejes til venstre mod Le Truel, og på disse småveje kan skiltningen være lidt mangelfuld, men finder I undervejs et skilt mod Le Courby, er dette et sjovt sted at spise eller holde kaffe- og sodavandspause. Le Courby er en gammel gård, som er nænsomt restaureret, og Madame David er en elskelig husmoder, som forstår sig på det franske landkøkken. Jeg skal undlade at anbefale Tripoux (kogt komave), da denne sjældent lader sig forene med skandinaviske smagsløg.

Udflugten fortsætter mod Le Truel, og efter et par kilometer ophører højsletten, hvilket skal forstås så bogstaveligt, at dette er kanten af Causse Méjean, som her brutalt gennemskæres af Gorges de la Jonte. Vejen kaster sig nu hovedkuls ned i en serpentinagtig dans, som kræver koncentration ved rattet. Det ville være vanvid at medbringe campingvogn på denne smalle vej, for det er i forvejen problematisk at møde modkørende biler. Prøv at stoppe et af de første mulige steder, for her er alle chancer for at iagttage gåsegribbe, som har reder på de yderste klipper, og det er på dette sted sjældent at se dem circle over slugten. Nædkørslen slutter ved tværvejen i byen Le Truel, og her er nu to valgmuligheder. Har familien fået hang til flere drypstenshuler, drejes der til venstre mod Meyrueis, hvor skiltene følges til Dargilan - den lyserøde grotte.

Dargilan var den første franske drypstenshule, der blev åbnet for turister i 1890, og det er stadig en seværdig underjordisk vandretur på halvanden kilometer i guide-

de grupper. Resten af dagen kan glimrende spenderes i Meyrueis, som er et kønt turistknudepunkt ved floden Jonte.

Den anden valgmulighed i Le Truel er af mere overjordisk art, idet man istedet kan dreje til højre mod Le Rozier og her dreje til venstre gennem Peyreleau. Dette er en anden højslette, Causse Noir, hvor jeg ikke er på hjemmebane, men kør til St-Jean-de-Balmas, hvorfra det er muligt med en kort vandretur at finde de vaselignende klippeformationer, Fabié og Cuvelié. Udsigten her over Gorges de la Jonte er uovertruffen.

PARC NATIONALE DES CÉVENNES. En af Europas største nationalparker ligger ikke langt fra St-Enimie, og naturelskere vil kunne bruge måneder i Cevennerne, som er den eneste beboede af Frankrigs ialt syv nationalparker.

Strækningen på 27 kilometer mellem St-Enimie og Florac er ret begivenhedsfattig bortset fra et udsigtsstop over for ruinerne af korsfarerborgen Castelbouc. Florac er den nærmeste større handelsby i området, og den er samtidig et godt sted at starte sin ekskursion i Park des National Cévennes.

Cévennerne blev i 1970 officielt udnævnt til Frankrigs fjerde nationalpark, og dens vigtighed blev yderligere understreget af UNESCO, som i 1985 erklærede parken for et verdensbiosfærisk reservat. Parc National des Cévennes dækker et areal på 914 kvadratkilometer og afgrænses mod nord af Mont Lozère og mod syd af Mont Aigoul. Det er en kombination af flere omstændigheder, der ophøjer Cévennerne til en enestående naturpark. Først og fremmest er det tilstedeværelsen af tre forskellige klimazoner (atlanterhavs-, middelhavs-, og fastlandsklima), der skaber det omfangsrige planteliv. Af samme årsag er det en hel kaleidoskopisk oplevelse, når skyerne på himlen synes at kæmpe om luftherredømmet.

Desuden får det naturlige vandskel mellem Atlanterhavet og Middelhavet floderne i Cévennerne til at løbe i hver sin retning, men da man kun kan betragte én flod ad gangen, tænker man næppe over dette.

Kontrasterne mellem de forskellige landskaber i parken er slående, idet man inden for 50 kilometer kan bevæge sig fra det næsten arktiske Mont Lozère, over det hedeagtige Causse Méjean, gennem de subtropisk udseende floddale til de mystiske skove, som dækker Mont Aigoul. Dyrelivet i parken er mangfoldigt og omfatter blandt andet råvildt, vildsvin, bjergfår, bævere, grævlinge, egern, ræve, kongeørne og gåsegribbe. Tidligere fandtes tillige los og flokke af ulve.

IKKE MINDST FOR BØRNENE. Hvis tiden tillader det – eller hvis vejen til Montpellier falder naturligt forbi – så kør fra Florac via den store bakkekam Corniche des Cévennes mod St-Jean-du-Gard. Få kilometer uden for Florac, i landsbyen St-Laurent des-Tréves, har en forhistorisk dinosaur sat sine fodspor, som senere er forstenet til evig forundring for os andre. Der er 50 smukke kilometer til St-Jean-du-Gard, som har en hel del andet end sin kønne beliggenhed at tilbyde. De mest nævneværdige er dampstogsturen til Anduze, det flotte tropiske saltvandsakvarium Atlantide Parc, samt det fantasifuldt indrettede bilmuseum over for togstationen.

Hvis man ønsker et bedre indblik i Cévennernes historie og folkeliv, så aflæg med fordel et spændende besøg i byens gamle rejsestald, hvor egnsmuseumet er indrettet. Gorges du Tarn og Cévennerne tilbyder ikke ligefrem ekstrem actionferie eller et technopulserende nattelev, men hvis ønsket er at holde en både begivenhedsrig og afstressende familieferie med fællesinteresser over en bred aldersfordeling, så er man kommet til det rette sted.

